

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 20 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 marca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 marca 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację od wyroku z dnia 4 kwietnia 2017 r., którym Sąd Okręgowy w T. oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 13 lipca 2015 r. odmawiającej A. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c., art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c., art. 232 k.p.c., przez uznanie przez Sąd II instancji, iż Sąd Okręgowy w T. jako Sąd I instancji orzekający w niniejszej sprawie przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe zmierzające do

ustalenia, czy skarżąca jest niezdolna do pracy, a więc czy spełnia konieczną przesłankę nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego przewidzianego w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczyni uzasadniła oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, bowiem zaskarżony wyrok jest wynikiem braku precyzyjnego ustalenia faktów w związku z wadliwym przeprowadzeniem postępowania dowodowego. W oparciu o powyższe wskazała na potrzebę eliminacji zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji z obrotu prawnego, jako wadliwego, mając na uwadze w szczególności ochronę praw słusznie nabytych wskutek działania przez skarżącą jako strona postępowania zgodnie z prawem i przy spełnieniu przesłanek ustawowych do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ponadto na skutek błędu w zastosowaniu przepisów prawa przez Sąd II instancji skarżąca została pozbawiona środków do życia, a jako osoba niezdolna do pracy i zmagająca się z licznymi schorzeniami, szczegółowo wskazanymi w dokumentacji medycznej zalegającej w aktach niniejszej sprawy nie jest w stanie uzyskać innych świadczeń i dochodów.

Organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżącej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc

pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem „zaskarżony wyrok jest wynikiem braku precyzyjnego ustalenia faktów w związku z wadliwym przeprowadzeniem postępowania dowodowego”, co oznacza „potrzebę eliminacji zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji z obrotu prawnego, jako wadliwego, mając na uwadze w szczególności ochronę praw słusznie nabytych wskutek działania przez skarżącą jako strona postępowania zgodnie z prawem i przy spełnieniu przesłanek ustawowych do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy” oraz w związku z tym, że „na skutek błędu w zastosowaniu przepisów prawa przez Sąd II instancji skarżąca została pozbawiona środków do życia, a jako osoba niezdolna do pracy i zmagająca się z licznymi schorzeniami, szczegółowo wskazanymi w dokumentacji medycznej zalegającej w aktach niniejszej sprawy nie jest w stanie uzyskać innych świadczeń i dochodów”.

Z takich zarzutów nie wynika nawet, jakie przepisy prawa i w jaki sposób miałyby naruszyć Sąd Apelacyjny, a tym bardziej, czy i jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby ich ewentualne naruszenie. Naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może zaś stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wyводу ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie uzasadniła swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.